

[Holger Eriksen.]

større, end hvad der svarer til den stigning i huslejen, som lejelovgivningen tillader for udlejningslejligheder.

Der er noget bestikkende og i og for sig også noget tiltalende i, at man således vil stille ejere af enfamilieshuse lige med lejere, men spørgsmålet er, om der ville blive tale om en ligestilling. Det er rigtigt, at lejen er bundet i udlejningslejligheder, men den er ikke bundet på det offentliges bekostning, altså ikke bundet gennem skattenedsættelse eller den slags. Hvad lejereren vinder ved, at lejen ikke kan skrues op i fantasihøjde, taber de pågældende ejere. Nu er ejerne af enfamilieshuse jo på én gang ejere og brugere. Det kan være rigtigt, hvis man ser på dem i egenskab af brugere, at stille dem lige med lejerne, men deraf følger egentlig, at de som ejere må stilles lige med andre ejere. Hvad de vinder på den ene måde, må de tabe på den anden; hvis man lader det offentlige i form af skattenedsættelse betale for, at de kan opretholde en lavere leje, giver man dem ikke en ligestilling, men en særstilling.

Dertil kommer, at hvis de skal have ligestilling, må det være på alle områder, hvad de ikke har nu, hvor de pågældende ejere af enfamilieshuse er stærkt favoriserede. For det første er fradraget for den første lejlighed langt større end for de følgende; det betyder, at man skattemæssigt rammer lejerne langt hårdere end ejerne af enfamilieshuse. For det andet er udgifterne til vedligeholdelse, såvel indvendig som udvendig, skattefri for ejerne af enfamilieshuse, fordi disse udgifter må opføres på udgiftskontoen, medens lejerne derimod ikke får skattefrihed for de beløb, de må udrede til den indvendige vedligeholdelse af deres lejligheder. Og for det tredje svarer den procentsats, som man anvender, det vil sige 4 pct., slet ikke til den virkelige lejeværdi. Det betyder, at ejere af nyerhvervede enfamilieshuse kan få et regnskabsmæssigt underskud på deres ejendom på 500-2 000 kr. årlig, et beløb, som de må trække fra i deres skatteopgivelse. De nyder altså en skattemæssig begunstiggelse, som ingen andre skatteborgere har.

Når jeg nævnte de nye eller nyerhvervede ejendomme, betyder det ikke, at forholdet ikke er det samme for de ældre; men her springer det ikke så stærkt i øjnene. For deres

vedkommende vil der som regel findes en større kapitalinvestering, dels opnået ved afbetaling på gæld, dels erhvervet gennem prisstigning. For den slags ejendomme vil der ikke opstå noget underskud, men til gengæld bliver de fri for at opføre kapitalafkastningen som indtægt, hvad de måtte gøre, hvis kapitalen var anbragt på anden måde. Deres fordele bliver altså de samme.

Jeg har ikke sagt dette, fordi jeg har et horn i siden på villaejere, heller ikke fordi jeg vil være utilbøjelig til at forhandle om spørgsmålet, men jeg finder anledning til at understrege de store fordele, som ejerne af enfamilieshuse har i forvejen. Jeg tror, at de fleste villaejere, hvis de tænker sig om, vil give mig ret i, at det ikke skal være det offentlige, der skal yde et væsentligt bidrag til, at de bliver i stand til at nyde de fordele, der vitterlig er forbundet med at bo i en villa. Derfor tror jeg, det vil være rigtigt at blive stående ved de 4 pct., vi har i øjeblikket. Det vil bevirke, at de skattemæssige underskud bliver mindre, men de pågældende vil alligevel være favoriseret i forhold til lejerne, både gennem fradragsretten for den indvendige vedligeholdelse og gennem den i forhold til markedsprisen på penge lave procent. Man skal også passe på ikke at spænde buen for højt, når man vil opretholde særfordele, og man må jo også huske, at lejere også er en slags mennesker.

Jeg skal anbefale, at tinget vedtager de to lovforslag, jeg har omtalt. Jeg skal naturligvis ikke have noget imod, at de spørgsmål, der er nævnt i forslaget til folketingsbeslutning, indgår i forhandlingerne i det udvalg, som jeg senere vil foreslå nedsat; men jeg tror ikke, der er ret meget positivt at hente derfra.

Hans Knudsen: I tilslutning til de bemærkninger, det ærede medlem hr. Holger Eriksen har fremsat om tre af de foreliggende forslag, vil jeg gerne knytte nogle få bemærkninger til det fjerde af forslagene, nemlig forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

Det foreliggende forslag om ændringer i lovreglerne for påligning af den personlige kommuneskat indeholder så megen teknik og så mange detaljer, at det ikke skulle være vanskeligt ved dette lovforslags behandling at følge såvel forretningsordenens